

Femte søndag efter påske 2026

Salmer: 224, 31, 289, 587, 649

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 44, 1-8; Rom 8, 24-28; Joh 17, 1-11

Jeg holder meget af at lytte til programmet, *Hvad ville Jesus have sagt*, for det er kristendom anvendt i dagligdagen. For kirkegængere, der ikke kender programmet, kan jeg oplyse om, at det er en slags brevkasse, hvor lytterne kan skrive til Jesus@dr.dk med både brede, almene spørgsmål og personlige problemer, som de ønsker Jesu svar på. Det er der så et panel bestående af præster fra hhv. folkekirken og forskellige frikirker, der giver deres bud på, og de har meget ofte virkelig gode råd at give på baggrund af deres bibelske viden og menneskelige erfaring, så programmet kan varmt anbefales. Indimellem tænker jeg dog, at jeg ville have svaret noget andet end de tilstedeværende præster, og sådan var det i søndags, hvor en mandlig lytter havde

skrevet ind angående sin manglende evne til at tage imod og selv give kærlighed. Han havde fem afbrudte parforhold i bagagen, i to af forholdene var der børn, og da det sidste forhold gik i stykker, søgte lytteren terapi. Undervejs i terapien fandt han ud af, at han havde været omsorgssvigtet som barn; han var altid sidst i køen, når hans mor delte en kærlighed ud, der ikke var uendelig. Han reagerede med vrede, hvilket atter gjorde moderen mindre kærlig. Lytteren betragtede sig selv som kristen og troende, men når han gik til kirke, følte han ofte, at biblens mange ord om kærlighed blev til hule fraser, og han gav som eksempel følgende udsagn: »*Kærlighed gør ikke næsten noget ondt*« og »*Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed.*« For han havde jo oplevet, at han gang på gang havde gjort mennesker, han elskede, ondt, mennesker, der havde vist ham kærlighed. Og det var naturligvis en kilde til konstant fortvivlelse for ham.

Det kan jeg godt forstå, for jeg tror, han følte sig dømt af ordene, og nu vil jeg forsøge ud fra de tekster, vi har hørt i dag, at give ham det svar, jeg synes manglede i udsendelsen. I sit brev kaldte han sig »*Den udfordrede*«, og nu kommer mit svar til ham.

Kære udfordrede mand,
Allerførst vil jeg sige, at det var godt, at du søgte hjælp, da du blev fortvivlet over, at der konsekvent går noget galt i dine parforhold, og at det er dig, der er årsagen til, at det går galt. Du nævner, at der er børn i to af de forliste forhold, og jeg fornemmer, at det er en tungtvejende grund til, at du ønsker at blive bedre til at elske. Jeg synes, at det er flot, at du har taget skylden på dig for den forliste kærlighed, for det viser, at du både formår at se, at andre kan elske dig, og at du – desværre – reagerer med afvisninger og hårdhed. Alene det viser, at du ved, hvad du skal søge efter. Hos psykologen blev du bevidst om forholdet til din mor, og det er netop her, jeg vil sætte ind, fordi du her i kirken får et andet svar

end hos psykologen, som har fået dig til at standse ved det triste forhold til din mor. Som jeg læser dit brev, kan du simpelthen ikke komme bort fra din barndom, og dermed er det blevet et vilkår for dig, at du ikke synes at kunne elske – alene fordi din mor ikke har lært dig det.

Ud fra det, du skriver, er jeg ikke helt sikker på, at din mor ikke elskede dig. Måske har hun bare ikke haft så mange kræfter til at vise overskud, når du havde brug for det. Det kan også være, at hun ikke i sit hjem har lært at elske – at der faktisk er en tung arv i familien, som går videre gennem slægterne. Det kan et barn naturligvis ikke forstå, men en voksen mand, der selv har været igennem nogle ting i livet, vil måske kunne forstå det og tilgive. For din mor har givet dig livet, men hun er også kun et menneske. Hvis du kan komme til den indsigt, er du allerede i gang med at elske. Men der er mere trøst at hente, for hvis du kommer til kirke i dag, vil du fra alteret høre, at du ikke udelukkende er afhængig af din moders kærlighed, for Herren har skabt dig og dannet

dig fra moders liv, han vil hjælpe dig, og billedligt talt udgyde strømme af vand over det tørre land. Du tørster nemlig efter, at han gør det, og du kan stole på ham, for det hører du i evangeliet, hvor Jesus beder sin ypperstepræstelige bøn for dig som for os alle. Den bøn beder Jesus kort før, han skal lide og dø, og han kalder sin lidelse og død for herliggørelsen. Det vil sige, at han udgyder sit blod af evig kærlighed til os, så korset bliver til herlighed for os. Når du bliver dig din skyld bevidst og dunker dig selv oven i hovedet med den, skal du altså se til den korsfæstede og vide, at den hænger der sammen med ham, hvis kærlighed er grænseløs, og at den bliver hængende der, og at du er herliggjort sammen med ham. Således drukner kærligheden skylden. Det betyder ikke, at du så skal fortsætte, hvor du slap, med at ødelægge kærligheden omkring dig, og det ved du også godt, for det er det, du ikke ønsker at gøre. Det er derfor, du gik til psykolog, det er derfor, du nu skriver til Jesus. Du skal vide, at han beder for dig, for du hører til dem, der er givet ham. Tænk engang over det: At vi

mennesker, der så ofte gør livet surt for hinanden og os selv, tilhører Jesus i en grad, så han ville gå i døden for os. Det synes jeg, er en befriende tanke. Han kan i sin bøn for os rumme både dig og din mor. Han kan lære dig at se på din mor med tilgivelsens blik, eller han kan lære dig, at selv om hun ikke magtede at elske dig, så gør han det. Et andet sted i biblen står der nemlig skrevet: »*Glemmer en kvinde sit diende barn?*

Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig, dine mure har jeg altid for øje.«

Jesus har altid vore mure for øje, dem, vi bygger omkring os for at beskytte os mod at blive sårede og skuffede, hvad vi jo indimellem bliver, fordi vi søger kærligheden, som ikke altid kommer let til os, og dine mure er stærke. Men der er en dør i dem, og den skal der lindes lidt på. Det vil jeg gøre med Paulus' ord om at håbe på det, man ikke kan se. Du kan ikke se kærligheden, men du ved, at den er der, ellers ville du

ikke længes efter den. Prøv at tænke på, om ikke der – trods de mange brud – var noget smukt i dine forhold, hvor du oplevede dette, f.eks. da du fik dine børn; hvordan tænkte du på dem dengang, de var på vej? De lå som spirer i deres moders mave, længe kunne du ikke se dem, men alligevel – tror jeg – havde du sat dit håb til dem, fordi de var resultatet af din kærlighed til deres mor og omvendt. Nærer du ikke stadig håb for og kærlighed til dine børn, også selv om du ikke ser dem hele tiden? Hvis du gør, kan du elske, og du kan gøre, hvad din mor måske ikke formåede; være ærlig overfor dine børn og sige til dem, at du ikke har været, som du ønskede at være og burde have været, og bede dem have tålmodighed med dig. Så kan det måske blive en ny begyndelse for jer.

Jeg kan sagtens forstå, hvis du går med en bitterhed, men lader du den bitterhed vokse, kan du være sikker på, at der bliver mindre plads til kærligheden. Her handler det om udholdenhed og din egen vilje til at

vende om fra en vej, der er blind. For du kan se bitterheden og de mange svigt, men de giver dig ikke håb. Det gør Jesus derimod, ham, som du ikke længere kan se, fordi han er hos sin far i himlen. Ikke desto mindre har han været her i din og min verden, og i dag beder han til sin himmelske fader for dig, for mig, ja, for alle os, der ofte ville det bedste, men som lige så ofte fejlede i livet. Den bøn skal du lægge dig på sinde, og derfor vil jeg slutte med at gentage den: *»Ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.«*

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.